

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 48. Prima S. Bernardi Epistola.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. Cardinalis Matthæi a Petro Abbate accepimus.
 A.C. 1126.

§. XLVIII.

Prima S. Bernardi Epistola.

*Mabil. notæ
 sup. Apol.* **E**x relaxatione rigoris in servanda disciplina inter Cluniacenses, de qua Petrus loquitur, nata est S. Bernardo occasio, scribendi Apologeticum, quod ut nobis magis verisimile videtur, tempore Pontii Abbatis composuit; cum ejus perversa agendi ratio haud dubie hujus temporis causa extitit. Inde igitur magna contentio orta est inter Cluniacenses & Cistercienses de observantia Regulæ S. Benedicti, quam tam isti quam illi, sub diversis vestibus & aliis consuetudinibus, profitebantur.

*Bern. ep. I.
 cum not.* Cluniacenses, ut instituto Cisterciensium, tanquam observatu impossibili detraherent, inter alios quemdam juvenem, nomine Robertum, S. Bernardi patruem*, ad se pertraxerunt, qui postquam Cistercii professionem edidisset, Claravalle sub ejus Disciplina degebat. Is, puer a parente Cluniaci, sed sine perseverandi obligatione, oblati, postea crescente ætate propria voluntate Cisterciensibus nomen dederat; nihilominus Abbas Cluniacensis, illo tempore Pontius, quemdem ex suis Prioribus Claravallensem misit, qui, rigorem illius Monaste-

* alii ex Sorore nepotem.

nasterii infaniam & discretionis defectum Sæcul. XII.
 vocans, juveni Roberto persuasit, ut in- A.C. 1126.
 de egrederetur, & Cluniacum deduxit.
 Ubi illico Ordinis habitu induitur, omni-
 bus, post victoriam triumphantium mo-
 re, exultantibus. (*) Quin etiam Romam
 nuncios miserunt, qui, cum causam, ut
 lubebat, nemine refellente, exposuissent,
 sententiam obtinuerunt, qua Robertus
 apud Cluniacenses manere jubebatur.
 Quare ad novam edendam professionem
 adolescentem compulerunt.

O o 5

S. Ber-

(*) Rem S. Bernardus narrat his verbis ep. I.
 num. 4. *Primo quidem missus est magnus qui-
 dam Prior ab ipso Principe Priorum: foris
 quidem apparens in vestimentis ovium, intrinse-
 cus autem lupus rapax, deceptisque custodibus,
 æstimantibus quippe ovem esse, væ, væ, admissus est
 solus ad solam lupus oviculam. Nec refugit ovi-
 cula lupum, quem & ipsa putabat ovem. Quid
 plura attrahit, allicit, blanditur & novi Evan-
 gelii prædicator commendat crapulam, parsi-
 moniam damnat; voluntariam paupertatem mi-
 seriam dicit, jejunia, vigiliis, silentium, manuum-
 que laborem vocat infaniam: e contrario otio-
 sitatem contemplationem nuncupat; edacitatem,
 loquacitatem, curiositatem cunctam denique in-
 temperantiam nominat discretionem. Quando,
 inquit, delectatur Deus cruciatibus nostris? ubi
 præcipit Scriptura quempiam se se interfice-
 re? &c.*

Sæcul. XII.

A.C. 1126.*vita I. Bern.*
c. 2.

S. Bernardus, postquam diu diffimulasset expectans, an forte piissimus Deus juvenem converteret, & ipse propriae conscientiae stimulos non ferens sponte rediret, tandem ad eum dedit epistolam, quam tenerrimus patris affectus dictavit, & melliflua plane eloquentia exornavit. In ea adolescenti exponit, quantum ab uno instituto ad aliud transeundo erraverit, nullum & obreptitium esse Summi Pontificis Rescriptum, & quanto Salutis suae periculo in errore perseveret. Tum etiam laxam inter Cluniacenses vitae rationem reprehendere non praetermittit. Ceterum hanc epistolam memorabiliorem reddidit miraculum; quippe Sanctus Bernardus, ut eam secreto dictaret, e Monasterii limine egressus cum monacho, notario suo, sub Dio confederat, & ecce, cum nubes subito imbrem effunderent, & amanuensis membranam, in qua literas exarabat, festinanter reconderet, *Opus Dei est, quod scribis*, inquit Bernardus, *perge cum fiducia*. Ille ergo scriptionem prosequitur, & quamvis circumquaque plueret, nulla tamen gutta epistolam madefecit. Guilielmus Abbas S. Theodorici, hoc factum narrans, se istud ab illo ipso monacho, qui jubente Bernardo scribebat, accepisse dicit. Verum hæc epistola, quoad Pontius in vivis egit, fructu caruit; sed eo mortuo, Petrus

trus Abbas Cluniacensis Robertum S. Bernardum remisit, quem ipse postmodum Abbatem in Diocesi Vesuntinensi constituit. Sæcul. XII.
A.C. 1126.

§. XLIX.

Apologeticum S. Bernardi.

Itaque Monachi Cluniacenses S. Bernardum discordiæ inter ipsos & Cistercienses auctorem, aut saltem rixarum in suis scriptationibus fautorem proclamabant; quare Guilielmus Abbas S. Theodorici prope Remos, qui affectu singulari & veneratione Bernardum prosequeretur, eum excitavit, ut edita apologia sibi objecta dilueret, & quæ in moribus Cluniacensium reprehensione digna censeret, adnotaret. Hæc ipsa est Apologiæ S. Bernardi materia ad eundem Guilielmum S. Theodorici directæ, & in duas *Bern. opusc.* Partes, ut ipse petebat, divisæ. *5. tom. I. p.* In prima Parte S. Bernardus profitetur, se suos *525.* que a cupiditate quemcunque virorum Religiosorum ordinem vituperandi esse remotissimos; se enim miserabiliores omnibus hominibus futuros, si sub temnendis semicinctiis superbiam & aliorum contemptum foverent, & nihil ipsis prodesset tanta vitæ austeritas, sed detractores & hypocritæ majore quam ceteri luctu ad infernum descenderent. Ordinem Cluniacensium laudat, & non nul- *c. 27*
los